

HEGEDŰS GÁBOR

ROMANTIKA IDŐCSEPPEKBEN

Hegedűs Gábor

Romantika időcseppekben

**Versek, novellák, prózák és
evokációk**

*Verseket nem azért írunk és olvasunk, mert menő. Azért írunk és olvasunk verseket, mert valamennyien az emberi fajhoz tartozunk, az emberi faj pedig tele van szenvedéllyel. Az orvostudomány, a jog, a közgazdaság... ezek mind nemes dolgok, kellenek a lét fenntartáshoz, de a költészet, a szépség, a **romantika**, a szerelem: ezek azok, amikért érdemes élni.*

Holt költők társasága c. film

Tempus guttae romance

(Romantika időcseppekben)

„S szűk sikátorok romantikája
megadóan bólint és mit tesz ím?
Beköltözik egy földszintes lakásba,
a Krúdy könyvek sárgult lapjain.”
Baranyi Ferenc : Romantika elégiája

olvasom és nálam újra éled
szűk sikátorok romantikája
áhítatosan az égre réved
szegénység ami át és átjárja
a földi létnek mindennapjait

az élet szép de olyan esendő
az ember aki most a mában él
romantika csak néhány esztendő
a megszokássá váló szenvedély
töri össze elképzelt vágyait

ott hol egykor az ifjonti hév dúlt
ma már a fásultság vert csak tanyát
gondolataiban csak a régmúlt
amin fenntarthatja még önmagát
a jövőkép már nem vonz nem taszít

múltban is voltak nehéz napok
nem volt még fásult akart küzdeni
hazugság nála nem kapott lapot
megértett mindent bár nem volt zseni
nem akart rosszért mást büntetni itt

ma már az agya nehezen forog
ömlik a porhintés mocsok és szenny
az idő mintegy gyorsvonalat robog
fohásza száll de nem segít a menny
ha egészség van csak az boldogít

hibás csak az ki egykor élt vagy él
nyisd ki hát nagyra agyad kapuit
mert ha rózsaszín ködben lebegnél
nem látod a dőlő oszlopait
annak mi téged is agyonlapít

olvasom és nálam újra éled
szűk sikátorok romantikája
áhítatosan az égre réved
szegénység ami át és átjárja
a földi létünk mindennapjait

A meglepetés

Az építkezés a befejezéséhez közeledett. Homlokzat lefestve, burkolatok elkészültek, a konyhai szekrénysor is a helyére került. Egyetlen apró, elengedhetetlen dolog hiányzott ahhoz, hogy el lehessen foglalni az új rezidenciát. A konyhai gáztűzhely. Ott ahol Péterék laktak nem találtak megfelelőt. Akármilyet nem akartak, mert a felhasználói vélemények egy típusra irányították a figyelmet. Arról nem is beszélve, hogy a barátjuk is ilyen készüléket használt az otthonában, megelégedéssel. A dicséret hangján tudott beszélni róla.

– Nem baj – állapította meg Péter párja – hisz úgyis rövid időn belül Budapesten nyit a BNV, ahogy olvastam, vásárolni is tudunk, vagy megrendelni azt a típust, amit szeretnénk.

– Rendben – válaszolta a férfi – akkor úgy készülök, hogy megyünk a BNV-re. Kocsival gondoltad, vagy vonattal?

– Vonattal – jött a válasz – hisz ha mindent kifizetünk, benzin, parkolás, olcsóbb lesz a vonat, no meg egyébként sem tudjuk elhozni a készüléket, ha kapunk is, mert nem fér a csomagtartóba. Azt hiszem, inkább leszállítással rendeljük meg, kifizetve az előleget.

A vonat kerekei egyhangúan verték a ritmust. Péter az egész heti hajtás után a kényelmes ülésen elbóbiskolt. Csak Kőbányán ébredt fel.

– Leszállunk – mondta a párjának – és már indult is a kijárat felé.

Csak amikor a vonat elindult a Nyugati pályaudvar felé vette észre, hogy az autós táskája, benne minden irattal, pénztárcával, csekkkönyvvel a vonaton maradt. Szaladni a vonat után, mely egyre gyorsuló tempóban haladt a célja felé, értelmetlen lett volna.

Az állomás előtt fogtak egy taxit és elmondva a sofőrnek, hogy mi a gond, kérték, hogy siessenek a vonat után. A taxi vezetője azonban mintha meg sem hallotta volna. Szép kényelmesen, a csatlakozó utcákból minden kanyarodni kívánót udvariasan beengedve haladt a cél felé. Így adódott, hogy egy órával a vonat érkezése után szálltak ki a taxiból a pályaudvar parkolójába. Péter nem látott a dühtől, mégsem szólt egy szót sem. Párja tárcájából kifizette a fuvardíjat.

Az ügyeletes vasúti dolgozó figyelmesen végig hallgatta Péter beszámolóját, majd utasította az egyik dolgozót, hogy az időközben az állomásból kihúzott szerelvényhez kísérje el őket. Hozzátette, hogy ilyenkor a szerelvényt azonnal megszállják a hajléktalanok, ami ott maradt annak lába kel. Örülne, ha Péter meglelné, amit elhagyott. Sok reményt ne fűzzön a megtaláláshoz.

Egy külső vágányon álló szerelvényen már csak a takarítók voltak. Hiába kérdezték őket, nem találtak semmit.

Kimentek ugyan a BNV-re, de megrendelni – előleg fizetése nélkül – nem tudták a tűzhelyet. Annyit viszont sikerült megtudni a kiállítóhely alkalmazottaitól, hogy a lakóhelyükre mikor és melyik áruházba fog érkezni szállítmány, az áhított készülékből.

Hazaérkezve Péter új okmányokat készíttetett, hisz azokra mindennap szükség volt. Letiltotta a csekkötmböt – megnyugodott, amikor az ügyintéző közölte, hogy nem próbálták felhasználni – újat igényelt, így tett a bankkártyával is. Csak a táska titkos rekeszében lévő 25.000.-Ft készpénzt sajnálta és azt a kilencszáz forintot, ami apróban a pénztárcában lapult.

Teltek a hónapok, közeledett a karácsony. Egy nap, a munkából hazaérve, értesítés várta a postától: csomagja érkezett. Másnap a központi postán átvette a csomagot, melyen feladóként egy név és budapesti lakcím volt feltüntetve. Kibontva a csomagot, elakadt a lélegzete. A táska volt benne. Remegő kézzel nyitotta ki. Minden benne volt, iratok, csekkötmb, bankkártya, még a titkos rekeszben a 25.000.-Ft is. Csak az a kilencszáz forint hiányzott, mely fedezte a postai feladás költségét. Nem volt benne, sem cédula, sem levél.

Szép lesz a karácsony gondolta Péter, aki már lemondott arról, hogy valaha is visszakapja az elhagyott tárgyat.

Még aznap levelet írt a csomagfeladó címére, hogy szeretné ezt a végtelen kedvességet meghálálni, amellet, hogy hálás szívvvel köszöni az emberséget. Azt is leírta, hogy ez a gesztus visszaadta az emberekben való hitét. Egy hét múlva a levél „a címzett ismeretlen” felirattal jött vissza.

Néhány nap múlva üzleti úton volt Pesten Péter. Mikor végzett a tárgyalásokkal, úgy gondolta megnézi a megadott címet, hátha a feladó csak azért nem vette át a levelet, mert inkognitóban akart maradni. A megadott címen egy dróthálóval elkerített, gazzal borított üres házhe-lyet talált. Már értette, hogy miért nem ért célba a levél.

A karácsonyt az új helyen ünnepelték és megérkezett az áhított tűzhely is. A terített asztalnál hálás szóval emlékeztek meg arról az emberről, aki visszajuttatta a megtalált holmit, visszaadva a hitet az emberi tisztességben. Lehet, hogy nélkülözött és neki is jó lett volna az a pár forint, de az is lehet, hogy csak átérezte, hogy másnak esetleg hiányzik a táska és a tartalma – ez már soha nem fog kiderülni –, mint ahogy az sem, hogy ki volt ez a remek, becsületes budapesti ember.

Istenek játéka

istenek játéka vagyok
agyam most is pörög forog
nem látnak engem a „nagyok”
szívem az emberért dobog

porszem vagyok már nem szikla
eső mosta apró szemcse
mellettem a fű is szálfá
eltűnők a végtelenbe

tovább törni már nem lehet
kicsi a bors ha kell erős
megtöltt porként orrot szemet
ha az élet nyögvenyelős

istenek játéka vagyok
agyam látod pörög forog
lássatok meg végre „nagyok”
szívem az emberért dobog

Gondolat az írásról

sokszor felmerül hogy írni de minek
ki olvassa el, s ki érti meg
mit akartam mit szerettem volna
miről is szólhat a sok verses strófa

teszem a dolgom mert ez az utam
járom szennyben, sárban, hóban és fagyban
ezért is írok. hisz ez a dolgom
hogy a józanész legyen az embernél toppon

Talán a mag

mi változik ha mindent kiírunk
lelkünk legapróbb rezdüléseit
ha írás közben nevetünk sírunk
s ki olvassa érezhet ugyanígy

ha a világ elé tárjuk mindazt
mi szép és jó vagy éppen rossz
nagy költők nyomdokán haladva
ostorozva mindazt mi gonosz

talán a mag mit elvetünk így
szárba szökkenhet egy napon
jelet vésve az idő homlokába
változás lesz mit megláthatunk

nem marad bennünk az a sok érzés
megváltás talán nem a tisztünk
lesz-e majd közös a megértés
nem tudhatjuk de bizton hisszük

jel mit vésünk fennmarad ott fenn
hisz fáklyát cipelünk földön égen

ajánlás

költő álmodik papírra írja
álmát vágyát mindazt mi benne él
fáklyát gyújtva azt magasra tartva
mindig egy sokkal szebb jövőt remél

s herceg segítsd hogy csak az írás
legyen a sorsa nem megalkuvás

Quaerit si sum stans in conspectu eius

kérdezi ha előtte ott állok
mondd barátom miért jöttél ide
látva némán mozdulatlan várok
int hogy válaszoljak kérdésére

jöttem és bár az időm végtelen
testem maradt hisz elhasznált aggott
lecserélném mondd most hol a helyem
mikor kezdhetek majd új holnapot

új életre kell még kicsit várnod
ahonnan jöttél sok volt a hiba
tűzként indultál de csak zsarátnok
ami lett az életed korpusza

pihenj kicsit alkosd meg a tervet
kiküszöbölni minden csúf hibát
megalkottad akkor újra élhet
földön új testben a lelked tovább

Szíveddel hallgasd

szíveddel hallgasd mit mond az utad
szemeddel lásd hogy hova vezet
agyad fogja fel amit majd mutat
mert érezned kell mit meg kell tenned

mert érezned kell mit meg kell tenned
agyad fogja fel amit majd mutat
szemeddel lásd hogy hova vezet
szíveddel hallgasd mit mond az utad

Tükör előtt

Állt a tükör előtt. Nézte azt a fáradt, ráncos arcot, ami visszatekintett rá a fényes üvegfelületről. A reggeli fény épp csak annyira sütött be az ablakon, hogy jól szemügyre vehesse azt, ami mást mutatott, mint a belső lépernyő.

– Mit bámulsz – kérdezte hirtelen a képmás a tükörből – nem láttál még öregedő arcot? Még mindig azt hiszed, hogy húsz éves vagy? Balga lélek! Megöregedtél, vedd végre tudomásul.

– Persze, hogy megöregedtem, hiszen aki fiatalon nem megy el oda a túloldalra, mind megöregszik. Csak néztem a szépen sokasodó ráncaimat és örömmel töltött el, amit láttam. Nem is látszik rajtam a kor.

– Marhaság! Vén szatyor vagy már. Itt is ott is fáj. Néha úgy kelsz fel reggelente, mint akit kerékbe törtek! Fájnak az ízületek, a csontok, kezeidet gyötri a köszvény, no meg mindaz, amire ügyet sem vetettél még fiatal voltál.

– Mondod te, aki csak egy tükörkép. Ha nem nézlek a tükörben, akkor egy egész más arcot látok. A húsz év körüli arcomat. Ez így jó nekem. Csak néha nézlek téged, amikor beszélgetni támad kedvem veled. Meg akkor, ha borotválkozom. Egyébként, meg hagy fájjon. Ha egy reggel majd arra ébredek, semmim se fáj, azt hiszem, már odaát leszek. Az is igaz, hogy aki ebben a korban azt állítja, hogy semmi baja sincs, semmije nem fáj, szerintem híján van az igazmondásnak.

– Persze, hisz kivel is tudnád megvitatni mindazt a sok balfogást, amit elkövettél életed során? Ki értené meg, hogy mindig hittél az emberekben és szüntelen rútol becsaptak. Már a családot sem áll veled szóba. Kinek jó ez így?

– Valóban, mindig hittem az emberekben. Nem bántam meg, annak ellenére, hogy szinte soha nem sült ki jó belőle. Mindig azt szerettem volna, ha a velem dolgozó emberek elégedettek, jól keresnek és

örömmel jönnek dolgozni. A nehezen megszerzett munkákat mindig átjátszották a konkurenciának, természetesen pénzért, egyéni előnyökért, vagy ha lakossági volt, megcsinálták fusiban. Azért a fizetéskor tartották a markukat és keresetlen szavakkal ecsetelték a hozzá nem értésemet, arról mélyen hallgatva, hogy a fizetés többszörösét már zsebre rakták. Ilyen az emberi természet. Mindig más a hibás. A család? Ha nem állnak szóba, hát úgyis jó. Lehet, hogy én is hibáztam, akkorát soha, hogy ezt érdemeljem. Kaptam olyan tanácsot, hogy kérjek bocsánatot. Miért? Nem tettem semmi olyat, ami ezt indokolná.

– Mondod te. Még az esküvődre sem hívtad meg a családod tagjait. Csak utólag közölted mindenkivel, hogy a nagy esemény lezajlott. Szerinted jól van ez így?

– A szükség hozta mindezt. Akkor estem át az összejt levételen, folyamatos kezelés alatt álltam a csontrák miatt, az immunrendszerem a padló síkja alatt volt található, arról nem is beszélve, hogy dühöngött a Covid. Az unokák iskolába jártak, a gyermekem naponta 30-50 emberrel találkozott, a családtagok is jöttek-mentek. A betegségem mellé csak az hiányzott volna, hogy elkapjam a fertőzést. Akkor már nem lennék itt a tükör előtt.

– Kifogást mindenre találsz. Nem érzed úgy, hogy sántít ez a magyarázat? Mégis csak az életed nagy eseménye volt, amiből kizártad a családod.

– Így döntöttem. Vállalom a felelősséget érte. Aki ezt nem érti meg, sajnálom. Fontos volt a számomra ez az esemény! Nagy lökést adott, hogy elfogadjam mindazt, ami még várt rám. Különben sem az első eset, amikor a család kizárt. Ha szükség volt rám megtaláltak, ha épp nem, akkor büntettek. Mindig mondvacsínált okokért. Volt, amikor három és fél évig.

– Bla – bla – bla! Nem volt az olyan szörnyű! Mármint a betegséged. Lám csak túlélted. Ahogy előre megjósolta a Pálmaleveled. Erre sem emlékszel már? Idézem: nagyon beteg leszel, de túléled. Akkor meg most utólag mért keresel igazolást a tetteredre?

– Persze, hogy emlékszem. Úgy is kezeltem az egész ügyet, mintha csak egy sima nátha lett volna. Nem rázott meg sem a főorvosnő javaslata az azonnali műtetre, sem a felvázolt kezelések sokasága. Ott voltál, amikor a professzor úrral megtárgyaltuk, hogy hogyan tovább. Feltettem a kérdést, hogy van-e még időm, vagy induljak a temető felé a torlódás elkerülése miatt. A professzor úr azt válaszolta, még simán garantál nekem 10 évet. Válaszom: az kevés. Mennyit tervezett még? Én 50-60 évet. Mennyi idős most? 73 éves. Nem mondja komolyan? Annyi vagyok. Jól van, legyen piac, alkudjunk. Ha kiegyezünk, 40 évben mindketten jól járunk! Azután mindketten jót nevettünk.

– Mert mindig nagyképűsködsz! Te is tudod, hogy ez nem így működik. A professzor úr is azért nevetett ki. Ő mégis jobban tudja, hogy milyenek a túlélési esélyei egy ilyen betegségnek.

– Én is tudom! Miért foglalkozzam ezzel. Azt is tudom, hogy a rák nem gyógyítható, csak tünetmentessé tehető. Meddig? Ki tudja? Egyszer, ha eljön az ideje, úgyis kiintenek a sorból. Akkor menni kell. Addig? Teszem a dolgom. Nem foglalkozom azzal, hogy egy emberöltő milyen csekélyke. Mindenki tudja, a születés szövődménye az, hogy egyszer el kell menni. Egyszer... Addig élni kell az életet nem elszenvedni.

– Sok ember ezt nem így éli meg! Láthatod, amikor kezelésre kell menned, hogy a váróterem tele van logó orrú emberekkel. Szerinted ez nem természetes? Betegek. Hogyan várhatnád el, hogy örüljenek ennek az állapotnak. Nem mindenki olyan, mint te, akinek minden mindegy!

– Istenem! Olyan sötét vagy, hogy a belső zseb hozzád képest fényárban úszó sugárút! Mindenki másképp éli meg! Természetes. Azt kellene látnia, ha engedi elhatalmasodni a betegségtudatot az nem viszi előre. Nem segíti a gyógyulásban. A pozitív gondolkodás viszont igen. Pozitívan, mint ahogy az unikumos üvegen látod.

– Ha – ha – ha! Mondod te, aki nem is fogyaszt alkoholt!

– Nem. Igaz nem is kívánom, már évek óta. Amilyen gyógyszereket szedek, arra nem lehet alkoholt fogyasztani. Még a legenyhébb változatot sem. Nekem az egészségem fontosabb, nem a pillanatnyi mámor.

– Mindenre van magyarázatod. Lássuk erre a felvetésemre vajon lesz-e? Írogatsz, igaz nem sok eredménnyel. Megjelent ugyan egy csomó elektronikus köteted, meg néhány nyomtatásban. Kaptál okleveleket. Amikor csatlakozni szeretnél volna az Írószövetséghez bizony nem láltál két olyan embert a nagy és elismert alkotók közül, aki aláírta volna – támogatóként – a jelentkezésedet. Na, erre mit válaszolsz?

– Azt, hogy lényegtelen. Az irodalmat, nézetem szerint csak végtelen alázattal lehet művelni és soha nem elvárásokkal. A rágalom is egy vélemény. Azt vallom, hogy akinek baja van velem, az kizárólag az ő problémája, oldja, meg, ahogy tudja.

Sajnos ilyen világot élünk. Mecénások – a kicsiknek, hogy előbbre léphessenek – nincsenek. Ők a lényegesek, akik „felemelkedtek”. Pedig ha még ott lenne a visszapillantó tükör az asztalukon láthatnák, honnan is jöttek. Akkor azt is érzékelnék, egyszer ők is voltak kezdők! Senki nem úgy született, hogy irodalmi díjak halmaza volt mellette a pályában. Ha felfelé törekszel, ellenfél leszel – jó, ha nem ellenség – akivel osztozni kéne a koncon. Azt mégse lehet. Számomra ez érthetetlen.

– Miért nem próbálsz meg komoly irodalmi újságokhoz elküldeni alkotásaid, hátha egyszer felfedezne valaki? Amiket írsz, tetszik az olvasóidnak, akkor miért nem vágsz bele?

– Több irodalmi oldálnak vagyok a tagja. Nem szeretek nyomulni. Arra sem vagyok jó, hogy bizonyos alfeleket félre nem érthető módon illessék a nyelvemmel. Anyagi lehetőségeim is végesek, mégsem panaszkodom. Abból kell kihozni a legjobbat ami van. A mai trend nekem nem megfelelő. Nem tudok úgy írni, hogy az olvasónak többször kelljen elolvasni ahhoz, hogy értse. Arról nem is beszélve, hogy nem használok nagybetűket és írásjeleket sem. Már többször kérdezték, hogy miért! Nem akarom rákényszeríteni az olvasóra, hogy ő hova tegyen vesszőt, hol emelje a hangsúlyt, vagy tegyen fel kérdést. Szabad kezet adok az olvasónak és ezzel nekem is. Legutóbb egy könyvbemutatómon, aki szavalta a verseim, örömmel mutatta, hogy hova tett vesszőt, kérdőjelet, hol kezdett új mondatot. Azt mondta egészen felvillanyozta a szabad szerkesztése a versnek. Mint tudjuk mindig két ember ír egy verset, a költő és az olvasó. Így lesz kerek az egész! Ez a mai szerkesztőknek

nem elfogadható. Ezért nem is terhelem őket vele. Olyan ismerősöm pedig a „nagyok” között nincs, aki egyengetné az utamat. Akiknek pedig segítettem előre jutni, elfelejtenek. Mintha nem is lennék. Maradok annak, aki vagyok, nem is vágyom többre.

– Mindenki többre vágyik! Lásd, vannak olyanok, akik külföldi oldalakon publikálnak magyarul. Okleveleket lapnak és roppant boldogok ezzel. Te miért nem teszed?

– Nem beszélek nyelveket és azt hiszem, a külföldi oldalak többsége sem érti a magyart. Ha a Google fordítóba teszik a versem, az soha nem lesz olyan, mint amit én alkottam. Múltkor egy versemen kipróbáltam. Le is fordította. Nem is volt ezzel baj. Csak amikor a lefordított szöveget visszafordítottam magyarra, már az eredetivel köszönő viszonyban sem volt az eredmény! Engem pedig az interneten osztogatott oklevelek nem igazán érdekelnek! Nyertem néhány szép díjat és azt hiszem elértem azt, amit szerettem volna. Pályázom ugyan folyamatosan, ezt az esélytelenek nyugalmaival teszem.

– Sikeres könyvbemutatóid voltak, de a lakhelyeden még nem volt. Nem akartad, vagy valami más az ok?

– Szeretettel fogadtak ahol megtiszteltek azzal, hogy felkértek egy találkozóra.. Való igaz lakhelyemen nem volt és nem is lesz könyvbemutatóm. Értésemre adták – szerencsére szemtől szemben és nem a hátam mögött – nincs rám igény a nagyközség lakossága körében. Elfogadtam. Van értelme ágálni ellene? Nincs! Később ugyan elhúzták előttem ismét a „mézes hajókötelet” ám a célegyenesben kiderült, mindez csak pillanatnyi fellángolás volt, valós tartalom nélkül. Nem baj! Mindig azt valottam, amit nem kapok meg itt, azt megkapom másutt! Mégis kaptam elismerést irodalmi alkotói díj formájában. Ez nekem hatalmas megtiszteltetés. Az is igaz, hogy ennek a hátterét nem ismerem, de igazából még nem is kutattam. Elfogadtam. Jól esett.

– Legutóbbi „agymesésed” eredményébe is belekötöttek, leminősítve mindazt, amit másokért tettél. Jól van ez így? Lejáratod magad és a munkásságod, amit eddig elértél. Miért nem hagyod a francba? Ki lesz

az, aki majd nem orrol meg rád ezért? Nem értelek! Mindig másokért és soha nem magadért dolgozol?

– Megértelek! Talán ha még mindig élnének bennem azok az alantas érzések, mint harag, gyűlölet, irigység stb. azt hiszem a mocskolódás nagyon feldühített volna. Tudom mindez csak a pénzről szól, hiszen az ingyenes lehetőség anyagot és vevőt von el azoktól, akik mindezt nagy pénzért csinálják. Még akkor is, ha van benne hiba! Miért ne lenne? Minden alkotónak – ez kikötés volt – saját magának kellett volna a hibát kijavítani. Nem tették sokan! Én nem hibáztatom őket! Nekem kellett volna jobban figyelnem. Lejáratom magam? Azt hiszem nem! Oda, ahonnan a mocskolódás jött soha nem akartam tartozni. Ezután sem fogok. Nekem elég az a néhány oldal, ahol jelen vagyok. Ott sem tudok mindig. Van más dolgom is. A másik: én soha nem ígértem olyat, amiből mondvacsinált okok, vagy épp rosszindulatú megjegyzések miatt kihátráltam. A hibát is vállalni kell épp úgy, mint a dicséretet. Természetesen szeretek másoknak segíteni! Ha már kitapostam egy utat a dzsungelben, miért ne használhatná azt más is? Miért kellene neki kínlódva, bozót-vágó késsel új utat nyitni? Aki elfogadja, annak szívesen segítek, aki meg nem... a többit tudod. Ezért van, hogy a mocskolódás nem érdekel, hiszen ha néhány embernek örömet tudok szerezni, az nekem többet ér. A másik oldalt is meg kell hallgatni, mert így tisztességes! Tanulni kell a hibákból. Én ezt szoktam tenni.

– Látom, téged nem lehet kihozni a sodrodból. Igaz, nekem nem tetszik a minden mindegy hangulatod. Igazából te tudod. Ideje lenne végre megmosdanod, mert kész a reggeli. Majd legközelebb folytatjuk, ha van kedved ilyen mindent kiveséző őszinte beszélgetéshez.

– Nekem sem mindegy minden! Hiába is próbálsz ezt elhitéteni velem. Próbálok mindenből kihozni a legjobbat. Ha már ezt dobta a gép. Ez pedig néha kompromisszumra kötelezne. Addig fogadom ezt el, amíg az elveimmel nem ütközik. Most már tényleg mennem kell. Jót beszélgettünk.

A párja nyitott be a fürdőszoba ajtaján.

– El nem tudtam képzelni kivel beszélgetsz ilyen hosszan. Azt hittem telefonálsz. Később láttam, hogy a telefonod az asztalon hever. Csak nem magadban beszélsz?

– Magammal. Az nem ugyanaz! Megvitattuk az életem fontos kérdéseit. Mindazokat, melyeket más – még talán te sem – értene meg. Jó beszélgetés volt. Nem vagyok bolond! Magad előtt nem hazudhatsz. Mások előtt talán. Így lehet a legtisztábban látni, mit követtél el és néha még a megoldás is kirajzolódik. Ugye nem haragszol?

– Gyere, kihűl a reggeli. Tojásrántottát csináltam egy kis bacon szalonnával, ahogy szereted.

Ez nem az én világom

olyat vártok tőlem
amit nem tudok
ott vagyok most
ahol nem akarok
kérdezni sem lehet
csak hajbókolva
illetni alfeleket

ez nem az én világom
bár mennyire bánom
hogy itt nem lehetek
mennem kell
innen elmegyek

nem térek vissza
ne várjatok
belterjes a lét itt
mit sem ma sem holnap
elfogadni soha
nem tudok
biztosan tudom
nem is akarok

párbeszéd kellene
építő jellegű
nem ledöngölő
erő törvényű
hol ki ha én nem
mondd te ki vagy
én mondom a tuttit
te hallgatsz nagyokat

nekem ez nem kell
hisz én is tudom
megállok mindenkor
a saját lábamon

az én világomban
nem vagy nyerő
mást akarok
ami felemelő
legyen már elég
hogy másokat lenézel
fenn fogok szállni
ahova nem érsz el

nem akarok már
tartozni ide
elment ez a hajó
engem vitt messzire

Fallal körülvett

fallal körülvett csendes magányban
veled ordít a szűkölő világ
tört álomcserepek halmazában
érezd még illatos minden virág

meddig tarthat kérded most magadtól
felelet nincs néma hallgatás
erdőt sem látod akkor a fától
istentől sem jön semmi biztatás

elméd lassan posványba ragad
zilált gondolat repül az ég felé
a tükörben sem látod már magad
úgy érzed minden az enyészeté

zúzd hát szét az épített falakat
emeld a fénybe újra arcodat

Egy zsarnok imája

hozzád imádkozom uram
sok nyavaja bánt azóta
elfordultam saját utam
kényszerítettem világra

legfontosabb a hatalom
szolga hadnak parancsolok
kincstáramban arany-halom
egészségem: üszkös romok

megbuktam segített Róma
király lettem a földemen
pártus hordák felkoncolva
itt vagyok talpig selyemben

építettem egy templomot
megöltem ki ellenszegült
kivégeztem családtagot
ha az árulás felmerült

a kezemhez sok vér tapad
hozzád sem voltam hűséges
a virágzó látszat alatt
megnyíltak gonosz mélységek

megölettem gyermekeket
jóslat szerint ki egykoron
trónról taszít le engemet
a hatalmon nem osztozom

férgek rágják most a testem
fájdalomtól üvöltenék
fiam támad most ellenem
csapja le fejét a hóhér

eljut-e majd hozzád imám
vagy hiába mormolgom
oly nagy lenne az a hibám:
a hatalmon nem osztozom

félve suttogva hívnak csak
kiérdemeltem e címet
én kellek itt az országnak
nélkülem semmit sem érnek

jólétet én teremtettem
mindenki csak nekem hódol
néha lehet rosszat tettem
elegem van fájdalomból

azt nézd uram ami a jó
ments meg engem minden áron
lelkem oda hozzád való
a pokolra én nem vágyom

megígérem visszatérek
ha most megsegítesz hozzád
hiszem neked többet érek
mint ezek az alja hordák

uram hozzád imádkozom
vedd le rólam ezt a rontást
ezen a földi világon
én leszek a leghűbb szolgád

ígérem hogy nem hibázom
egyet ne kérj csupán tőlem
a hatalmon nem osztozom
a törvényed most már félem

látod uram térden állva
könyörgök egészségemért
ha törölve minden hiba
ha a szenvedés véget ért

megbánom a bűneimet
felold majd a kedvenc papom
ha leszál majd csendben az est
imát neked elmormolom

áldva téged ha segítesz
minden lépted legyen áldott
meghalok égbe repítesz
pokol tüze nem lesz átok

leborulok imám mondom
hatalmon nem osztozkodom

Születésnapomra II.

- 2023.10.10 -

hetvenöt éves
lettem én
nem jöhetett volna
létre e költemény
ha nem figyeltek
volna rám
betegségem hajnalán

figyeltek és ez
jó dolog
sok kemény idő
de túl vagyok
néhány kemény
éven és napon
ma van a születésnapom

vajon meddig
ezt nem tudhatom
azon hogy mi lesz
nem gondolkodom
hisz szép az élet
sok újabb
évet remélek

teszem a dolgom
hisz van még erő
bár annyi nincs
mint ifjúkoromban
megélni mindent
szeretnék ami
bakancslistámon van

hetvenöt évem
kipipálva
megértem ezt is
köszönet és hála
mindenkinek
aki segített
s sorsomnak
hogyan élni engedett

feleségemnek
ki gondosan
figyelt rám
ápolta szorgosan
hála és köszönet
mindezt és
végtelen szeretet

születésnap
csodás varázs
ismerősök
sok jóbarát
köszöntött
ez olyan jó dolog
megélni ezt a szép napot

Nem értem ezt a világot

nem értem ezt a világot
hisz nevel sok szép virágot
mégis rossz irányba halad
lassan csak a hamu marad

lassan csak a hamu marad
mégis rossz irányba halad
hisz nevel sok szép virágot
nem értem ezt a világot

Miért hiszed

miért hiszed hogy mindent megtehetsz
csendet szakíthatsz zajt némíthatsz el
úgy születél hogy rajtad nincs kereszt
ma minden téged szolgál érted él

pedig porszem vagy nem gránitszikla
csak törpeagyú óriás csupán
ki a fától az erdőt nem látja
mellét verve mintegy orángután

mellét verve mintegy orángután
kin a fától az erdőt nem látja
csak törpeagyú óriás csupán
pedig porszem vagy nem gránitszikla

ma minden téged szolgál érted él
úgy születél hogy rajtad nincs kereszt
csendet szakíthatsz zajt némíthatsz el
miért hiszed hogy mindent megtehetsz

A mai élet margójára

nem látok semmit mi előre visz
csak a sár a szenny ami növekszik
mindent elmos a hazugság árvíz
mindenki csak túlélni igyekszik

a gyávaság ami ma a trendi
félni attól amiért tenni kell
csak ököllel durván „rendet” tenni
a sors az ami másfelé terel

nem állsz ki magadért lesz-e holnap
vagy minden mindegy te így akarod
akarod vagy nem eljön az a nap
hogyan jövőért lendül majd a karod

most sunyin és gyáván lapulsz bújva
szórva átkaidat mindenkire
ki mást gondol jövőért aggódva
világod roppanna repedezve

egy szebb jövőért emeld fel hangod
emeld a fénybe a tekinteted
ha jól figyelsz utad megtalálod
s békédet végre meglelheted

A kupon

Mint minden este most is a gép előtt ült és olvasgatta a beérkezett leveleket. Most is előre berendezte a levelező rendszer az érkezeteket és sorba haladva olvasgatta vagy éppen törölte azokat. Mert ugye ami érdektelen, az hiába ne foglalja a helyet. Ennyit már megtanult a számítógép világából. Kedvenc mondása volt: *"én, barátaim, nem úgy születtem, hogy a hónom alatt volt a laptop vagy az okos telefon. Nekem ezt meg kellett tanulnom, de csak ennyire futotta abból a két byte-ból, ami még maradt, az agyi vincseszteremen."*

Hirtelen felcsillant a szeme. Az egyik nagy multi – aki mindig küldi az ajánlatokat, de a többségében csak milliomosoknak szól és ő nem volt az – most is küldött egy ajánlatot. Azt hitte rosszul lát! Még egyszer megnézte az ajánlatot, de az volt odaírva, amit látott! Egy félmillió forint feletti Samsung TV csupán 49900.-Ft összegért, de előírás volt, hogy egy kupon is kell hozzá. Nosza, indult a vadászat, hiszen itt van rögtön a határidő vége, addigra csak jó lenne egy ilyen kupont beszerezni. Hátha most szerencséje lesz. Eddig soha nem volt az ilyen ajánlatokkal, de most...talán. Eljátszott a gondolattal. Milyen lenne a régi

öreg TV helyén – amit még az apukájától kapott...de hiszen ő sincs már tízen-éve – egy szép új készülék tetszelegne a karácsonyi fényekben.

Majd belenyilallt a felismerés! Lehet, hogy ez az ajánlat mindenkinek szól? Hiába keresett kutatott a világhálón, olyan kupont, ami erre az árura, ekkora kedvezményt adott, nem talált. Lejjebb görgetve az email szövegét hirtelen megakadt a szeme egy apró kis megjegyzésen: *"ide kattintva írjon nekünk"* Próba szerencse gondolta és kattintott a felíratra. Valóban. A felugró ablakban mindennek meg volt a pontos helye: név, email cím, tárgy, szöveg, sőt még, hogy nem robot az illető, egy betűsört is be kellett írni. Megírom nekik, gondolta és hozzáfogott:

"Tisztelt Cím! Ajánlatukban szerepel egy Samsung 165 cm-es TV ami hihetetlen áron 50.000.-Ft alatt vásárolható meg kuponnal. De ilyen kupon sehol sem található, sem a reklámújságban sem pedig a online felületükön. Az akció 2018. 11. 11-ig érvényes és én vennék egyet, ezen az áron, de hogyan? Várom megtisztelő válaszukat, ha ez nem egy átverés, vagy a magamfajtnak nem hozzáférhető. "

Annak rendje és módja szerint beírta a betűsört, hiszen ő valóban nem robot, még a fél karja sem készült fémekből, mint a filmben és elküldte a levelet. Várt néhány percet, de a levelező rendszer nem dobta vissza, tehát megérkezett a címzetthez. Két nappal a lejárat határidő előtt. Ha ígérték biztos, hogy válaszolnak. Késő este van már, ilyenkor a fű sem nő, majd gondolom holnap reggel. Még akkor sem csúszik ki a határidőből.

Másnap reggel felkelés után az volt az első, hogy megnézzé érkezett-e valami. De válasz nem volt. Rákattintott a tegnap érkezett ajánlatra, hogy megnézi még egyszer azt a *"csodát"* de a csoda TV már nem szerepelt a listán. Mindenféle készülék volt ott csak az a bizonyos nem. Miért nem csináltam képernyő fotót tegnap, dühöngött magában. Az egyik ilyen ügyek hátterével foglalkozó online újságban olvasta, hogy ez a fajta dolog törvénytelen. Ha egyszer meghirdették az ajánlatot és konkrét idővel, akkor az árut biztosítani kell és nem lehet kifogást keresni.

Hirtelen indulattól vezérelve felhívta a megadott ügyfélszolgálati számot. Hosszan nyomkodta a gombokat az automata utasítása szerint, majd közölte a géphang, hogy minden munkatársuk foglalt így bár a hívása fontos a számukra, de hívja később. Talán a negyedik próbálkozásra végre hosszas zenehallgatás után bejelentkezett egy férfihang, akinek elmondhatta a problémáját. A férfi meghallgatta, majd azt bizonygatta, hogy ilyen ajánlat nem érkezhett, vagy ha igen mutassa meg hol van. Letette a kagylót! Ennyit arról, hogy tisztességes az eljárás. Nem ők kérnek elnézést, mert téves ajánlatot adtak, amit valószínű visszavontak, hanem öneki kellene bizonyítani, hogy nem alkotott fantáziaképet.

Hamar túltette magát ezen a fiaskón, bár igaz, hogy válaszra sem méltatták és végül neki került költségébe az egész, de úgy volt vele, hogy több is veszett már Mohácsnál. November 30-án azután egy levél érkezett, váratlanul az email címére, az alábbi szöveggel:

"Tisztelt Ügyfelünk!

Köszönjük, hogy megkeresésével megtisztelte az ügyfél-szolgálatunkat. Kései válaszukért szíves elnézését kérjük!

Kérjük, amennyiben aktuális még megkeresése, adja meg a termék pontos típusát, illetve azt, hogy hol látta az ajánlatot, és utána nézünk rendszerünkben, hogy mi történhetett.

Amennyiben a jövőben a segítségére lehetünk, keresse bizalommal ügyfélszolgálatunkat!

Tájékoztatjuk, hogy panaszával tovább fordulhat a lakóhelye szerint illetékes Járási Hivatalhoz, illetve az Ön lakóhelye szerint illetékes Békéltető Testülethez,

A társaságunk az eljárás megindulása esetén igénybe veszi a békéltető testületi eljárást."

Ennyit erről, gondolta, hiszen tudhatta volna, hogy a munda becsületét fogják védeni. Neki kellene bizonyítani, hogy nem fals az információ, amikor a rendszerből már az utolsó betűt is eltávolították az arra illetékes és ezért tartott számítógépes zsenik. Csak egy pillanatig gondolkodott. Azután rákattintott a linkre, hogy a továbbiakban ettől a cégtől ajánlatot kapni nem akar. Mert ha azt mondták volna, hogy elírták, vagy

valami ehhez hasonlót és nem őt nézik idiótának, akkor talán... De hol van itt manapság a tisztesség.

Féltelek

féltelek
túl az álmokon
minden rezdülés
feléd mutat

féltelek
az idő szárnyán
az élet oly gyorsan
elszalad

féltelek
hogy idő előtt
elvesz ki gyertyát
elfújja

féltelek
űrt hagyva itt
nélküled én már
nem leszek újra

ugyanaz

féltelek

Mint poroszkáló

milyen furcsa is a földi élet
néha úgy érzed oly lassan halad
mint poroszkáló ökrösszekerek
majd száguld mit egy gyorsvonat

érezed a rossz nem múlik el soha
mi neked jó csupán egy pillanat
a kerék miért nőtt olyan nagyra
mióta élsz csak lefelé halad

ha feladod megréfál a sorsod
a rossz mit a vírus szaporodik
az élet tör orrod alá borsot
ajtókat zár soha ki nem nyílik

ne add fel bár tudod nagyon nehéz
újra indulni ha megtapostak
ne hagyd befedjen sár és a penész
legyen benned acélos akarat

győzelmet elérni csak így lehet
vésni idő homlokába jelet

Tedd fel a kérdést

Tedd fel a kérdés: mért jó ez neked?
Felfordul szép lassan az életed.
Nem jut pénz semmire, csak vegetálsz,
ha a piacon húsért sorba állsz,
csak farhátat veszel, azt se sokat,
táplálni kell éhező gyomrodat.

Ha munkád nincs, élet kilátástalan,
a gazdag, segítségedre, nem rohan.
Pénztárcád, mint egy huzatos folyosó,
pénz megtartására sajnos nem való.
Mi bejött, már el is illant tova,
hisz várta a sárga csekkek halmaza.

Tudod az élet csupa rejtelem,
van aki jó időben volt jó helyen.
Dől a lé, a lehetőségek sora,
te miért nem voltál törtető soha?
Kevéske pénz, mi havonta megmarad,
gyógyszer, cigaretta, kicsiny húsdarab,

amire elég, s napi kenyérre,
ezzel pénztárcát dobhatod szemétre.
S elnéz feletted az úri világ,
hiszen most nincs már szüksége rád.
Ígéret van! Hangzatos szavakból,
tudsz-e értük venni sört a kocsmából?

Ha nem megy, ne add fel olyan hamar.
Lesz még ez rosszabb, aki jót akar,
helye nincs eme szép új világban,
melyet olykor magam megcsodáltam.
Nem azért, mert tetszett nekem nagyon,
kérdem: mikor lesz a józanész toppon?

ajánlás

Herceg mért van, hogy a hazug ember,
minden szavát lelkesen fogadják,
s az igazság, bár legyen valós,
azt dühhel, ordítva eltapossák?

Mert mindig, mindenkor más a hibás.
Ugye nem érted te sem krónikás?

Születésnapomra I.

1948.10.10

Születtem, mint egy egészen kicsi gyermek,
egy ködös, őszi, vasárnap délután.
Nem szerettem akkor sem a nyirkos hideget,
hosszan is vajúdott ezért jó anyám.

Kicsi voltam és nagyon törékeny,
nem jósoltak nekem hosszú időt.
Hetvenöt leszek, immár, ha megérem,
remélem nem megyek el a száz előtt.

Ha megírnám azt, mit megéltem eddig,
s közszájra tenném, gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva dicsekszik.

Szeretni és szeretve lenni,
ez az én ars poeticám.
Ha tudsz másokon jó szívvel segíteni,
s nem vágysz elismerésre ezek után.

Nem érdekeltek soha a hazugságok,
az egyenes út, az egy és igaz.
Így találhatod meg csak a boldogságot,
mert a szeretet, a legjobb vigasz.

Ismét eltelt egy újabb szép év,
remélem, még követi számtalan.
Lelkemben a fiatalság tüze ég még,
ezért vagyok boldog, nem boldogtalan.

Ha tükörbe nézek, már nem számolom,
arcomon a szarkalábat, ráncokat,
öregség csupán egy állapot, gondolom,
az ember lelke, ha szeret, szép marad.

Hetvenöt év, majd egy emberöltő,
siker, küzdelem, kudarc, vigasz.
Mindenből kaptam, mi elérhető,
egy ember számára, élete alatt.

Család, unokák, születésnapomon
szeretettel nem vesznek engem körül.
Hetvenöt év lobog a gyertyalángon,
a tortán, mi majd elébem kerül.

Hálát adok majd akkor a sorsnak,
mind azért, mit eddig kaptam én.
Koccintunk is, hiszen a jó bornak,
ott a helye a születés ünnepén.

ajánlás

Fohászkodom, adj még néhány tavaszt,
te aki fenn, a gyertyát elfűjod,
ne legyen a vágyam égi malaszt,
add meg és ne keress most kibúvót.

Hiszen bajból volt már éppen elég.
Szeretek élni, az élet csodaszép.

Potesne sub nubibus videre?

látod-e a felhők alatt
látóhatár olyan messze
tudod-e minden virágnak
hervadás lesz végső veszte

leszakítva út porában
álmodik egy szebb jövőről
elhervadva egy vázában
lemetélve anyatőről

ember sem más mint a virág
téli szaggatja az élet
nem könnyez meg majd a világ
ha letépve porban végzed

szikla voltál porszem leszel
hasznodat nem veszi senki
nyűgként tart nyilván a jelen
jobb szeretne eltemetni

feladatod még rengeteg
ne hagyd álmaidat veszni
jöjjön vihar vad fergeteg
ne tudjon téged legyűzni

szeress szeressenek téged
mosollyal nézz a világra
mikor csillagokat nézed
sárból égbe visszavágyva

látod-e a felhők alatt
látóhatár nincs messze már
újra acélos akarat
szárnyán repülsz mint a madár

előtted kanyarog utad
már a homály nem takarja
a vágyad előre mutat
győznöd kell csak azt akarja

ne hagyd hogy sodorjon az ár
tudd az élet csak reád vár

ajánlás

herceg az út sosem tiszta
fedi homály köd takarja
tiszta víz kerül pohárba
ha akarat azt akarja

tisztul homály oszlik a köd
már nem fetreng lenn a porba'
ember...miközben az örök
földi útján botladozva

álmodik egy szebb világról

Elhagyott vityilló...

„Vénséges kunyhó áll a kihalt tanyán,
falára ezernyi sebet karcolt a szél,
fölé borul, sikoltó selyem-bíborán
felhőkeresztre feszülve lóg az éj.”
Almádi Róza: A vén kunyhó

Elhagyott vityilló, vajon mit remél?
Törött üvegek, foszló ablakkeret,
nád tetejét lassan elhordja a szél,
zsalugáter a földön, az ajtó elrepedt.

Ki be jár a szél, sodorja már a port,
egy fél üveggel, rajta már penész,
az asztalon hagyta valaki a bort.
Egy-két kóbor macska még itt egerész!

Bizony az ég is olykor megsiratja,
s (könny)eső veri az omladozó falat,
néhány kopott zsanér még nyikorogva,
meséli el a megélt életutat.

Talán egy nap markoló jár erre,
s megérzi a ház, bevégeztetett.
Néhány reccsenés, s az élet terhe,
nem bántja már azt, mi rég elveszett.

Kicsi vagyok

kicsi vagyok majdnem törpe
egyre lejjebb szorít az idő
mintha mennék körbe-körbe
kitörni felállni lesz-e erő

talán én leszek új Matuzsálem
megláthatom mit hoz a jövő
megtörni nem fogok nem engedem
kitörni felállni lesz-e erő

menni előre sárban mocsokban
nem lehet hogy eltapossanak
szállni fényben és magasan
emelkedni akkor is ha visszahúznak

döngő léptek az út porában
csak verdesnek sebzett szárnyaim
állnom kell a felhőszakadásban
tisztuljanak sáros tollaim

példaképem az egek ura
beteg „albatrosz” nem való oda

Veterán találkozó 2023

megöregedtünk
tetszik vagy sem
idő felettünk
oly sebesen
haladt tova
észre sem vettük

katonák voltunk
ifjonti hévvel
fiatal titánok
telve étellel
eljárt az idő
nem csüggedünk

veteránok vagyunk
őszülő fejjel
mindennap remélve
lesz holnap is reggel
emlékekből éljük
fiatal énünk

újra itt vagyunk
üdvözöllek
katonák voltunk
egyszer régen
ott hol ma már
nem forog radar
csak a szél az
mi néha port kavar

egykor mi védtük
ott a léghajókat
ifjonti hévvel
a múltó perceket
centin számolva
Árpád apánk
figyelő arca
ma is velünk van

összejöttünk
most is egy páran
felidézve
a vigasságban
mi akkor ott volt
oly természetes
ma már csak emlék
ma már szép nekem neked

mi lesz holnap
nem tudja senki
mindig a múlt kell
remekül megélni
szeretni azt
ami most történik
bajtársam veled
jövőre ugyanitt

Paradoxonok

Lassan téptem le a takaró fátylat,
sötét üresség vett akkor körül,
nem láttam, csak távlat nélküli vágyat,
érzés nélkül a lepel, földre kerül.
Fagyos hevület járja át testem,
lelkem remeg a fogam is vacog,
iszonyú érzések kavarnak bennem,
élet és elmúlás, paradoxonok.
Halott életek csokorba kötve,
élettelen vágyak tömkelege,
megtépett élet, csúnya világban,
egy kiégett lélek üzenete.
A fátyol mi lassan földre hullott,
takarta eddig a borzalmakat,
tépett testek, vérző lelkek sora,
jelölte ki számomra a végső utat.
Vissza takarnám, mit láttam eddig,
de a kíváncsiság hajt egyre tovább,
egy-egy darabot kiszakítva, meddig,
viseli a lélek ezt a nagy csatát?
Add fel! Ürességből vad kacaj hallik,
hisz a végső harchoz nem lesz már erőd.
A dacos lelkem tovább csatázik,
még nagyobb erővel, mint azelőtt.
Megtöröm-e, a végzetes átkom?
Kiszabott karmám vajon elenged-e?
Ha megtöröm, boldogan kiáltom:
lám győzött az ember szeretete!

A tejföl

Péter nagymamája magas, szikár asszony volt, rajta az élet megpróbáltatásának ráncai. Határozott, kemény és következetes asszony. Soha nem volt hajlandó megalkuvásra. Korán egyedül maradt, igyekezett fiát, akit nagyon szeretett, felnevelni. A fiú – később Péter apja – eszes gyerek volt, tanítónak szeretett volna tanulni, de a közbejött gazdasági válság ezt meggátolta. 1930-as évek elejét írtuk akkor. Segített anyjának gazdálkodni és együtt jártak vásárolni, ahol vég ruhaanyagokat és vásznakat árultak. A bevétel alig fedezte a megélhetést. Egyszer ennek is vége szakadt. Péter apja bevonult, kikerült a frontra, hiszen elkezdődött a II. világháború. Itthon minden a mamára maradt. Azután jött a visszavonulás, majd több mint három év hadifogság. Csak 1947 végén tért haza az anyjához és a feleségéhez. Néhány hónappal később megszületett Péter.

A nagymama nagyon szerette fiú unokáját és Péter is a nagymamát. A legjobban azt szerette, ha együtt mehettek a piacra. Erre legtöbbször az iskolai szünetekben nyílt lehetőség. A nagymamát mindenki ismerte a faluban. A Tanácsház előtti téren volt a piac, asztalokkal, ahol a környékeliek árulták a portékájukat. A nagymama sok árusnál megállt, beszélgettek, néhány helyen alkudott is. Csak olyan termékeket vettek, ami otthon nem termett meg. Sárgadinnyét, dinnyét, vagy épp kisgalambot levesnek, néha tejfölt, túrót – amikor a saját tehenet kötelező volt beadni a termelőszövetkezetbe – vagy épp savanyúságnak uborkát. Ilyenkor mindig vitt a nagymama egy bögrét és abba merte bele az árus a tejfölt. Péter imádta a túrót és a tejfölt, de leginkább a nagyfi sült kenyeréből levágott szeletből a tejfölös kenyeret. Amit sokszor – hisz ha lúd hát legyen kövér – még cukorral is megszórt! Isteni volt. Csak az nem tetszett neki, hogy a nagyfi olyan vékonyan kente meg a kenyeret. Meg is kérdezte:

- Nagyikám, nem lehetne egy kicsit vastagabban kenni a tejfölt, csak kicsit vastagabban?
- Kisfiam – jött a válasz – több nap, mint kolbász!
- De nagyfi én nem kolbászt kértem, hanem egy kicsit vastagabb tejfölt a kenyérre – durcáskodott Péter.

- Ez egy közmondás – válaszolta a nagymama – azt jelenti, hogy ennek a tejfölnek még maradni kell a rakott krumplira is, amit olyan nagyon szeretsz. Ha most rákenem a kenyeredre, mit rakok a krumplira?
- De nagy, akkor miért nem veszünk több tejfölt? – értetlenkedett Péter.
- Kicsi fiam! Amíg volt tehenünk és én csináltam tejfölt is, meg túró is, alig etted. Most, hogy drága pénzért vesszük, akár az egészhet képes lennél felfalni. Hogy is van ez?
- Akkor nem kívánta a pocakom – replikázott a fiú – most viszont nagyon szeretem, főleg cukrosan.
- A mindenét a pocakodnak – nevetett fel a nagymama – fura egy jószág. Ami viszonylag ingyen van, nem kell, de ami drága az jöhet. Minden mennyiségben. Majd ha te keresed meg a rávalót, annyi tejfölt eszel, amennyit csak akarsz!
- Az biztos - vágta rá Péter – akkor veszek egy vödörrel és mindet megeszem. Akkor nem lesz „több nap, mint kolbász”.

Egész nap azt tervezgette, mi lesz, ha nagy lesz és már lesz önálló keresete. Nem is gondolta, hogy ez az idő milyen gyorsan elérkezik.

Mikor évek múlva megkapta az első fizetését, eszébe jutott a nagyinak tett ígérete. A városban, a piacon, akkor már nem árultak tejfölt, így a boltban kellett megvenni. Előbb egy nagyobb kiszemelést emelt le. Akkor bevillant egy gondolat. Mi lesz, ha nem ízlik, mert nem olyan lesz, mint az emlékeiben őrzött íz? Visszatette és egy kisebb kiszemelést vett meg, hozzá kenyeret. Ahogy visszatért a munkásszállóra felbontotta a tejfölös poharat, és ami benne volt, mind a kenyérre kente. Az illat, ami megcsapta nem olyan volt, mint az otthoni. Nem tudta megmondani, hogy mi volt a különbség, de nem olyan volt. Beleharapott a kenyérbe. Néhány falat után érezte igazán, hogy a boltinak köze nincs a nagy, által a falusi tehéntejből készített, vagy vásárolt tejfökhöz. Megette, mert ha már megvette, nem dobja ki. Igazából a várt frenetikus élmény, a saját fizetésből vásárolt tejföl íz élménye, elmaradt. Már értette mit jelent az, hogy: több nap, mint kolbász”.

Mikor legközelebb otthon járt, elmesélte a nagyinak, hogy milyen élményben volt része. Nagyi, a drága nagyi elővett egy szelet kenyeret és egy bögréből vastagon megkente tejföllel. Huncut mosoly ült a szemében, amikor megkérdezte:

– Kis unokám, cukrot is szórjak rá?

Mért bántasz

mért bántasz hisz nem is ismersz
mért törölnéd belém cipődet
mért támadsz újra és újra rám
elemi dühvel és erővel

mi az mi téged ennyire taszít
elsöpörve minden józan érvet
mi lebeg szemed előtt ha látod
hogyan léptem az utad felé téved

ott hol az ember segíteni tud
a bántás erőtlenség hiába való
erőre kap a jó az időben
a hitelét veszti a hazugság szó

a támadásod immár parttalan
pillangó szárnya kavargat levegőt
tétova ódát zeng már az éden
oszlik a kosz mint szélfútt avar

földi létünk apró másodpercnyi
csoda nincs születünk meghalunk
mondd hova jutunk egymást bántva
meghasadt lelkünk csak bajt okoz

ismerj meg és ne bántsuk egymást
az igaz beszéd előre visz
megvisel már ez a széthúzás
hol eltapossák mindünk vágyait

epilógus

ott hol egykor te voltál a minden
idő széttöri a talpazatod

Fohász de minek

hiába kérnek hogy ne igyál
a szeretet neked mit sem ér
alkoholmámor sör és pálinka
szebb jobb dolog neked mindennél

nem tudnak már és nem akarnak
versenyezni kedvenceiddel
feladni... helyt adni a bajnak
hiszen más már az életvitel

akkor problémád már nem lenne
fogyhatna sok sör és pálinka
nem piszkálna téged már féltve
senki ki neked jót akarna

nem segít semmi... semmi sem kell
végre igazán szabad legyél
szeretettel élvezd kedvenced
ameddig még tart az egészség

mégis azt kérik ne tedd tönkre
mindazt mi eddig olyan szép volt
segítsd meg ég őt hogy megértse
mit veszít ha győz az alkohol

A telefon

A telefon csengése tépte darabokra az éjszaka csendjét. Péter nehezen ébredt. Nemrég feküdt le, hiszen holnapra készítette elő az ajánlatot, amit Pestre kell majd vinnie reggel, remélve, hogy a sok erőfeszítés egyszer csak meghozza a gyümölcsét. Ahogy a telefonért nyúlt, a sötétben leverte az állványáról. A készülék hatalmas csörömpöléssel ért a padlóra. Remélem nem ébresztettem fel a szomszédoka – gondolta, hiszen a panel falai olyan vékonyak. Szerencsére az utcai kandeláber fénye bejutott a lehúzott redőny apró résein. Megtalálta és a helyére tette a telefont, mely mintha csak erre várt volna újra megszólalt.

- Tessék – szólt a kagylóba Péter ingerült hangon, mert el sem tudta képzelni ki az az eszement aki ilyenkor telefonált – remélem jó okod van arra, hogy éjjel is zavarj!
- Bözsi vagyok – csicssergett egy női hang a telefonvonal másik végén – csak azért hívtalak, hogy gratuláljak egy most már gazdag embernek. Képzeld megkötöttük az üzletet...
- Ne igyál előre a medve bőrére, az soha nem vezet jóra. Majd ha a pincér az első ezresből visszaadott, akkor és csak akkor válik a vágyad valóra. Addig csak egy lehetőség – hangzott a mogorva válasz.
- Ne legyél már ilyen! Felhívtalak örömömben, te meg így fogadod ezt a remek hírt? Megáll az eszem!
- Mi az a remek hír? Jó lenne, ha minél előbb elmondanád, mert még aludnom is kellene, hiszen holnap reggel Pestre kell mennem, mert egy fontos tárgyalásom lesz. Tíz órára van megbeszélve és tudod, hogy én nem szeretek elkésni. Inkább legyek ott tíz perccel előbb és én várjak, mintsem, hogy énrám várjon valaki. Ez nálam – az üzleti életben – alapelv..
- Jól van na! Mondom. Megkötöttük az üzletet, amire oly régen vártunk. Aláírták a szerződést. Megkaptuk a vevő és eladó által aláírt jutalékszerződést is. Ezt már csak otthon kell majd személyre bontani. Most kérdezhetnéd mennyire valós az ügylet? Szerintem, ha csak fel nem robban ez a bolygó, semmi nem fog megmenteni bennünket attól, hogy végre gondtalanul és jól éljünk.

- Láttunk már ilyet. Mindent megkaptunk, a végén mégsem lett belőle semmi, mert közbejött valami. Mondom, én csak abban hiszek ami már elmúlt...
- Gondoltam, hogy ezt fogod mondani. A legjobb részt a végére tartogattam. Mindkét fél letétbe helyezett egy elég nagy összeget arra az esetre, ha a másik fél nem teljesít. Szerintem ilyenben még nem voltunk. Gondolom egyik fél sem szeretné elveszíteni a letétet. Ezek nem ilyen figurák.
- Ok. Ilyen tényleg nem volt még. Bár itt is lehet találni kiskapu. Erre van a vis maior kitalálva. Abba meg – ezt te is tudod – rengeteg dolog belefér. Mikor indulna a szállítás?
- Ha minden igaz – ez van a szerződésben – harminc napon belül. Úgy szól a megállapodás, hogy az első szállítmány beérkezését követően, az eladó kifizeti a jutalékszerződésben szereplő összeg felét, majd a harmadig tételt követően a fennmaradó összeget. Utólagos engedelmeddel belementem.
- Bárcsak igaz lenne! Végre onnan fentről valaki ránk tekinthetne. Annyi volt a felesleges kör. Hiába hajtottunk, igyekeztünk a lehető legkorrektebbül eljárni, az utolsó pillanatban mindig közbejött valami. Végre megalkothatnák – mint nyugaton – a közvetítő-védelmi jogszabályt. Úgy látszik ennek itt nincs patrónusa, senkit nem érdekel.
- Legyél már egy kicsit bizakodóbb! Tudom sok volt a fiaskó, de most, hogy részt vettem a szerződéskötésig ebben, látom az alagút végén a fényt!
- Én is... csak azt nem tudom miért dudál?
- Lassan visszatér a humorod. Bocsánat, hogy felébresztettelek. Úgy gondoltam neked is értesülnöd kell mielőbb erről a fontos eseményről. Tájékoztassak még valakit erről?
- Eszedbe ne jusson! Ha megint belengetjük a „jólétet” és netán közbejön valami, csak lejárátjuk magunkat. Én nem akarom elvenni a többiek örömét, a nekik járó pénzre sem tartok igényt. Viszont annyiszor ültettük már fel őket, hogy most csak akkor mondjuk el, ha itt lesz a kifizetés ideje. Addig egy szót se. Az illetékes vezetőket holnapután, ha itthon leszek tájékoztatom erről az eshetőségről, kiadva nekik, hogy fejvesztés terhe mellett, kötelesek lakatot tenni a szájukra.
- Akkor mégsem hiszel ebben?

- Megmondom őszintén, hogy szeretnék hinni, de tudod mit mond a mondás: *hinni a templomban és a hittanórán!* Abban hiszek ami már elmúlt!
- Sajnálom! Azt hittem velem fogsz örülni. Én nagyon bízom ebben az üzletben. Itt voltam, láttam, mindkét fél nagyon akarja... Igazad van! Ne igyunk előre a medve bőrére. Remélem végre megsegít bennünket a fennlakó!
- Úgy legyen! Most ha nem haragszol elköszönök, mert hatkor kellenem kell és addig már csak három órám maradt a pihenésre. Majd ha itthon leszel beszélünk. Minden apró részletre kíváncsi vagyok. Látnom kell, hogy hol van az eb elhantolva. Tudom sokat dolgoztunk ebben, mégis ha nem látok tisztán, az engem nagyon zavar!
- Jó éjszakát neked! Bocsánat, hogy felébresztettelek. Kínaiak egy évi „termését” egy kalapba sűrítve a holnapi szerencsédre. Nagyon kellene már egy sikerszéria!
- Jó éjt neked is – válaszolta Péter és letette a telefonkagylót.

Nehezen tudott elaludni. Agya szüntelen az üzlet körül forgott. Mikor hat órakor megszólalt a vekker, úgy ugrott ki az ágyból, mintha az élete múltott volna ezen...

Apró sikerélményt adott, hogy a pesti ügylet sikerrel zárult. Néhány forintot végre ez is hozott a konyhára. A Damoklesz – kard ami a vállalkozás felett lógott, egy kicsivel vastagabb függesztéket kapott...

Teltek múltak a napok. A nagy üzlet szállítása ugyan megkezdődött, de pénz nem akart érkezni. A kapott információ szerint a vevő megkifogásolta a minőséget, vizsgálatokkal alátámasztva azt, hogy így nem veszi át az árut. Az eladó az újabb tárgyaláson garantálta, hogy a következő szállítmány már minden igényt kielégít. Hónapok teltek. Érdemi dolog nem történt... vagy legalább is Péterék erről értesítést nem kaptak. Medve és a bőre... lám újra bejött a népi mondás! Sajnos.

Egy nap a vevő és az eladó is elérhetetlenné vált. Egy esős, ködös, nyirkos nap volt. Az esőisten most nem Mexikót, de talán Péteréket siratta...

„Az új világ keresés” projekt

A tömeg, számtalan sorban, nyugodtan várakozott. Nem volt idegeskedés, türelmetlenség, még hangos zaj sem hallatszott sehonnan, annak ellenére, hogy sokan már második, harmadik napja kísérlik meg leadni a pályázati anyagot. Nagy a tét! Aki bekerül a projektbe, annak az élete gyökeresen meg fog változni. Ez a tény számtalan földlakót inspirált, a bolygó minden tájáról. Hiszen a Föld halódott. Az egyre növekvő ember szám, az egyre inkább elsivatagosodó felszín, nem sok jóval kecsegtetett. Valamit tenni kellett. Végre a „nagyok” is belátták, hogy a mértéktelen profit-hajszolás nem tartható. „Az új világ keresés” projekt, már a meghirdetésekor hatalmas visszhangot váltott ki, pedig csak 400 embert kívántak bevonni. Ezért minden reggel nyitás előtt már hatalmas tömegek hömpölyögtek a pályázati anyag átvételi helye előtt, hogy aztán a kapunyitást követően sorokba rendeződve várjanak.

- Szia széplány – szólította meg András a mellette lévő sorban álló barna hosszúhajú pályázót – hányadik napja vergődsz itt a sorban? Eddig még nem láttalak, pedig a szépséget mindig meglátom.
- Szia – jött a válasz egy mosoly kíséretében – köszönöm, hogy széplánynak szólítottál, de van ám rendes nevem is – azzal a kezét nyújtotta András felé – Borbás Lilla.
- Bojtos András – válaszolta férfi, miközben gondolatban végig simított a lány barna haján – te melyik lehetőségre pályázol?
- Botanikus vagyok. A doktori fokozatom Budapesten szerezte, most az Föld Egyesített Botanikai Intézetében dolgozom, azon a projekten, ami a növények túlélésével foglalkozik, extrém körülmények között. És te?
- Igazából én számítógépekkel foglalkozom. Én is Budapesten kaptam diplomát, számítógépes szakmérnökként léptem szolgálatba, majd a munkám elismeréseként léptem tovább. Jelenleg Szingapúrban dolgozom, egy mesterséges intelligencia projekten, melyet most először fognak bevetni ezen a lehetőségen. Ha ilyen magas beosztásban vagy, miért nem közvetlenül az Intézet jelölt erre az útra?
- Felkínálták, de akkor még nem tudtam eldönteni, hogy akarom-e? Annyi tényezőt kellett megvizsgálni. Azután a szüleim

„elmentek” egy expedíció során, mert – hogy miért ma sem tudható, vagy csak nem mondják – felrobbant a szállító űrhajó. Senki nem maradt életben aki elmondja. Ekkor határoztam úgy, hogy menni akarok, mert semmi nem köt már a Földhöz!

- Vőlegény, vagy férj, esetleg gyerekek?
- Senkim sincs! Lekötött a munka, melyet annyira élveztem és annyira elköteleztem magam mellette, hogy erre időm sem akadt. Nem is bántam... akkor. Veled mi van? Miért így és miért nem központilag?
- Nem akarnak elengedni. Azt mondják itt van szükség rám, hisz annyi feladatot kell még megoldani. Ez mind igaz, de feltámadt bennem a kalandvágy. Akit a szingapúri központ küldeni akar ide, sajnos a futottak még kategória. Szerintem viszont, ha tényleg találnánk egy földi életre alkalmas bolygót az Univerzumban, ott akkora lesz a feladat, hogy oda én kellek! Ez nem nagyképűség, hanem reális valóság. Vagy nem látszik ez rajtam első ránézésre – nevette el magát András.
- Nem vagy te egy kicsit nagyképű?
- Bizony, hogy az vagyok, de van is mire. Az én javaslatom alapján alkottuk meg a gondolkodó, emberszabású robotot, mely ha az utcán álldogálna, bizony nem tudnád megkülönböztetni a bámész-kodóktól.
- Nem fog ez az intelligencia valamikor az ember ellen fordulni?
- Beiktattam minden olyan protokollt, ami a védelmünket szolgálja. Még arra is gondoltam, hogy ha közben fejlődik se találjon kiutat, hogy önállóként, jogot formáljon arra, hogy valaha is átvegye az ember szerepét. Az nem vezetne jóra. Sok sci-fi filmben láttam, hogy ijesztgetik az embereket a robotokkal. Számomra ezek azért voltak fontos jelzések, mert olyan dolgokra is fényt derített, amire első lépcsőben nem is gondoltunk a társaimmal.

A sor közben, ha lassan is, de haladt. Már egészen közel voltak az átvevőkhöz. Látták, hogy minden benyújtott pályázatot gondosan átnézik, rögzítik az adatokat. Dolgoztak, de régi szóhasználatból élve, amit talán már nem is értenek az emberek: nem szaggatták az istrángot. Mikor már csak három- három ember volt előttük, az átvevők feje feletti hatalmas képernyő kivilágosodott és egy szigorú női arc jelent meg.

- Kedves Pályázóink! Az átvétel ideje lassan lejár. A kollégáimnak is kell a pihenés. Akik ma nem kerültek sorba, kérem próbálkozzanak holnap. Soronként az első öt fő még maradhat, a többieknek megköszönöm a mai részvételt. További szép napot kívánok, vagy inkább már estét!
- Jó, hogy azért még mi sorba kerülünk – mondta hangosan András – harmadik napja álltam sorba. Kezdtem már kicsit unni. Te is több napja vagy itt? – kérdezte a lánytól.
- Én még csak a második napot álltam itt végig. Az első nap én a tizedik voltam az átvevő előtt, de már nem kerültem be. Ma is azt hittem, hogy elvesztegetett volt ez a nap is, de szerencsére...
- Kérem a pályázatot – hallották egyszerre a felszólítást.

A pályázat leadása mintegy tizenöt percet vett igénybe. Egyeztették és rögzítették az adatokat, azt, hogy mire adták be a pályázatot, majd mindketten kaptak egy-egy plastik lapot, melynek vonalkódja tartalmazta az össze tudnivalót.

- Majd otthon elolvasom – mondta András. Zsebre vágta a kis lapocskát. Apropos! Látlak még? Szívesen találkozónék veled, ha te is úgy gondold.
- Én is így gondolom – válaszolta a lány – majd keressük egymást. Amióta a hiper-hajók nyelik a kilométereket a légtérben, csak fél óra távolságra vagyunk egymástól.
- Tudsz adni egy számot ahol elérhetlek?
- Az Intézetét tudom megadni. Nekem saját számom nincs. Nem is akartam, hiszen nem volt rá szükségem. Nem volt kit hívnom. A barátaim szétszéledtek, amikor ezt az állást elvállaltam, időm sem volt rájuk, hisz lekötött a munka – azzal egy lapocskát nyújtott a férfi felé – ha épp nem tudnának kapcsolni valami miatt – értekezlet, vagy kísérlet, esetleg projekt zárás – hagyj üzenetet és később az elérhetőségeden visszahívlak. Most mennem kell, mert lekéssem a járatot. Örülök, hogy jót beszélgettünk. Szia – mondta és már indult is.
- Pillanat – fogta meg a karját András – oda akarom adni az elérhetőségemet – azzal átnyújtott egy plastiklapocskát a lánynak – ezen megtalálász mindent. Nem szívesen adnám meg egy

központnak, hogy hol találsz meg. Nem tartalak fel! Siess! Örültem, hogy láttalak. Szia!

Nézte, ahogy a lány a kijárat felé siet.

- Istenem milyen csinos – mondta félhangosan csak magának. Mindig ilyen teremtésre vágytam. Szép és okos! Talán most...Lehet egyszer nekem is szerencsém. Majd meglátjuk.

Lassan elindult ő is a kijárat felé. Nem sietett, hiszen még több mint két óra volt hátra az indulásig, vissza Szingapúrba. Ha még a projektbe kerülés is sikerülne...hát még ha együtt... az lenne csak az igaz – fűzte tovább a gondolatait. Nagyot csapott a levegőbe. Úgy érezte, ma övé ez a halódó, csodás kék világ.

Apevák

ha
érted
mit diktál
a józanész
csak zseni lehetsz

ha
lelked
zihál a
porhüvelyben
rossz testet kapott

nagy
vagyok
te porszem
hozzám soha
tudd fel sem érhetsz

Szürke vagyok

ha néha tűzön süt a nap
vagy átdereng felhőrezen
a csend épp magához ölel
agyamban szférák zenéje

onnan jöttem a csillagokból
hol szépség van és nyugalom
a lélek vándorlása ott
egyszer talán véget érhet

addig utamat járom itt
jól rosszul teszem a dolgom
nem korhol senki sem érte
ha szüntelen csak álmodom

szürke vagyok apró porszem
nagyítóval sem látható
mikroszkóp ha nincs épp kéznél
létezésem nem mérvadó

ha elmegyek majd hiányzok
leszek embernek emléke
volt egy porszem kicsi szürke
égen látszik most a fénye

ajánlás

herceg amíg földön élünk
porszemként mondd mért nem látszok
simán átlépdelnék rajtam
a felkarolt büszke nagyok

nem vagy senki...az is maradsz
minden lehetsz...csupán malaszt

Tehettem volna

tehettem volna de mégse tettem
nem nyúltam soha a pohár után
kórházi ágyamon elmerengtem
mit kínál a sorsom még ezután

önthettem volna a szeszt magamba
keseregve az élet milyen rút
öklöt rázva égre...milyen rút
tréfát űz velem...és nincsen kiút

mondd egyszerűbb lenne elviselni
szeszgőzősen minden fájdalmamat
józanságot messze elkerülni
lazán megélni elmúlás utat

nem tehetem nem visz rá a lélek
élni akarok még nagyon soká
mit hoz a sors...attól már nem félek
sültgalamb elrepült nem várok rá

a kékmadár még talán visszajön
mit akkor kapok az lesz örömöm

ajánlás

tudd az alkohol nem old meg semmit
ha kontrollt veszítesz csak bajt okoz
alkoholmámorban old és veszít
az ember eltiporva vágyait

hogyan egyszer újra ember lehessen
ma még akaratom mindig segít
asszonyom is segít nekem ebben
elérhessem nem titkolt vágyaim

Reakció egy „ÍtéSZ”, számomra elfogadhatatlan gondolataira.

„ÍtéSZ az az ember, aki ítéletet mond mások felett arra hivatkozva, hogy a témában tudós és tévedhetetlen.”

"Tíz ember közül ma egy feltétlenül írással foglalkozik – mondja az irodalmár ÍtéSZ –, anélkül, hogy eldöntené: kihez, mit és miért akar szólni!"

A mai ember annyi külső behatásnak van kitéve, hogy el kell döntenie, most azonnal elindul a temető felé a torlódás elkerülése végett, vagy teljes mellszélességgel nekifekszik és akkor is túléli ezt az eszement, rossz irányba fordult világot, ha balták potyognak az égből. Persze, hogy egy részük írogat, – én aki szintén írogatok, arra biztatok mindenkit, hogy ha úgy érzi tegye, nem törődve azzal, hogy a külső szemlélő, aki maga az olvasó, hogyan viszonyul az írásához – hiszen attól a rengeteg negatív élménytől csak úgy tudja magát tehermentesíteni, ha kiírja magából az érzéseit. Az írásnak stresszoldó hatása is van. Mint egy kedves író és költő barátom mondta: ha alkotsz az szellemi termék, de annak minősítése – az egekbe való emelése, vagy ledegradálása – már nem a te kompetenciád. Azt hagyd meg az olvasónak. Ő az ítéltre jogosult abban, hogy fennmarad, vagy papírkosár. Tehát a konklúzió az, hogy mindegy, hogy kinek ír, asztalfióknak, barátoknak, ismerősöknek, vagy a széles olvasóközönségnek. Ha úgy érzi, hogy ettől megkönnyebbül tegye! Soha senki nem úgy született, hogy a hóna alatt volt már a József Attila díj, vagy az irodalmi Nobel-díj. Mindenki volt kezdő, még a kedves „ITÉSZ” barátunk is, csak neki közben támadt egy hatalmas problémája. Elveszett az asztaláról a visszapillantótükör, így már homályosan sem emlékszik arra, hogy honnan is jött. Pedig az emlékezés hiánya rossz irányba visz. Igaz az is, hogy minden feltörekvő, potenciális ellenfél. Hisz, ha befut – isten ments, mondják a már befutottak – akkor az a bizonyos konc, már több felé oszlik. Ebben, a vagyonimádatra korcsosult világban, ez a tett, a feltörekvő részéről hatalmas bűn! Hogy jön ahhoz, hogy megrövidítsen egy már piederasztálra emelt alkotót? Értjük ezt mi apró alkotócskák, de kit érdekel! Ő is volt kezdő, őt

is felkarolta valaki, másképp soha nem lett volna belőle az, aki ma ki-nyilatkoztat! Ilyenkor kellene felírni neki a Cavintont, vagy az újabban népszerű Tebofortánt. Mind a kettő elősegíti a memória naprakész álla-potát.

„Kóros tünet ez a grafomán emberhad”– folytatja elmélkedését az „Ítész”.

Ma már egyre inkább kezd begyűrűzni Magyarországra is az irodalom pénzért és egyre több pénzért való megjelentetése. Mi másnak tudható be, hogy ha egy alkotócska szeretne egy Antológiában megjelenni – mert az alkotónak az a legfontosabb, ha nem az íróasztal fiókjának akar írni, hogy az olvasók felé megjelenhessen – komoly pénzeket kell fi-zetni nekik, akik szemrebbenés nélkül elkérnek egy egyébként ingye-nesen is elkészíthető elektronikus kötetért 4-6000.-Ft összeget megje-lenési oldalanként. Valóban kóros tünet ez, mert ráépül az írogató em-berekre és nagyon sok kispénzü, de tehetséges alkotótól vonja el a meg-jelenés lehetőségét. Egyébként abban egyetértek az „ÍTÉSZ” eszmefut-tatásával, hogy amennyiben itt minden rendben lenne, és a Magyaror-szágot jelző tábla alatt kiegészítésként még egy rikító tábla is el lenne helyezve, „KÁNAÁN” felirattal, talán nem lenne ennyi, a szenvedését, kínjait, bánatát stb. leíró ember. Nagyon igaz az, hogy maga a lejtőn lévő társadalom generálja leginkább az írogató embereket.

Ez a társadalom pillanatnyilag nagyon beteg, de sajnos csak a remény van rá, hogy talán, egyszer, megváltozik. Az emberek begubóztak, fél-nek minden változástól.

"Aktív hallgatás helyett passzív zajkeltéssel foglalkoznak a grafomá-nok" – vádol a tudós „Ítész”.

Nos ez egy félresikerült megfogalmazás. Mert mit is jelent az aktív hall-gatás?

„Az aktív hallgató megpróbálja megérteni a beszélő üzenetét és az ah-hoz kapcsolódó érzéseit. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy csendben figyel, megfelelő szemkontaktust tart, nyílt testtartást vesz fel, és

megfelelő helyen tett észrevételeivel bátorítja a beszélőt a folytatásra.”

De mit jelent a passzív zajkeltés?

A passzív szóra van magyarázat:

„Olyan személy, aki nem vesz részt tevékenyen valamiben, tétlenül viselkedik, aki egyéniségénél fogva nem irányítja céltudatosan a sorsát, aki engedi, hogy a véletlen események, körülmények alakítsák az életét. Általában nem cselekvő; tétlenséget, közömbösséget mutató. A tevékenységtől való tartózkodással igyekszik bénítani, erőtlensíteni.”

A passzív zajkeltésre viszont nincs!

Utoljára Mohandász Karamcsand Gandhinak sikerült passzív ellenállással elérni valamit, bár sikernek talán nem nevezhető. Mit jelent vajon az „ITÉSZ” szerint az aktív hallgatás? No, de vajon mit is jelenthet a passzív zajkeltés. Szerintem itt komoly a fogalomzavar. Hiszen ha megnézzük az azóta naggyá emelkedett költőinket, szó sem volt aktív hallgatásról. Aktív zajkeltésről igen. De senki ne várja el, hogy egy-egy feltörekvő írópalánta rögtön alkosson egy Nemzeti dalt, fogjon kardot a kezébe, és küzdjön meg a szabadságáért. Más világot élünk. Ugyanakkor máig igaz Petőfinék a XIX. század költői című versében megfogalmazott iránymutatás:

*„Ha nem tudsz mást, mint eldalolni
Saját fájdalmad s örömed:
Nincs rád szüksége a világnak,
S ezért a szent fát félretedd”*

Vagy térjünk vissza Gandhihoz:

„A tett, s nem a tett következménye számít. Mindig helyesen kell cselekedned. Talán nem tőled függ, s talán nem is a te idődben lesz a tettnek következménye, de ez nem jelenti azt, hogy nem kell helyesen cselekedned. Sosem tudhatod, hogy a tetteidnek mi lesz az eredménye. De ha nem teszel semmit, nem lesz eredmény sem.”

Ez olyan mint a klasszikus Pillangó-hatás elmélet, mely szerint egy pillangó szárnyának csapkodása, ami ezen a földrészen történik, lehet, hogy hurrikánt okoz, a Föld másik oldalán. Az írásból sem tudjuk mi lesz. Lehet, hogy bestseller, az is lehet, hogy szemét. Lehet, hogy

sokakat fordít el az anyagi világtól egymás felé, – jó értelemben – de az is lehet, hogy csak ellentéteket szül. Ha meg sem próbáljuk, soha nem derül ki!

Valóban a „ÍTÉSZ” megfogalmazása szerint az lenne a kívánatos, ha az egész társadalom, különösen azok akik tollat ragadnak, csendes rezignáltságban, szemüket a „*magasban trónolókra vetve*”, „*a minden mindegy*” elvet követve hallgatnának, és tudomásul vennék, hogy „*minden az ő érdekükben történik*”?

"Ezek az emberek aztán befelé-szemlélődésük következtében annyira összekutyulják magukat, hogy már önmagukkal sem nyugszanak!" - tesz pontot gondolatai végére a tudós „Ítész”.

Ez aztán a fából vaskarika! Abban egyetértünk, hogy vannak akik az írást arra használják fel, amire nem kellene: saját érzelmi életük újabb és újabb formába öntése, „*a rossz*” felmagasztalása, arról nem is beszélve, hogy a régi korok erkölcsi tartásának félremagyarázása. Ez elenyésző százalék. A többség viszont nagyon is tudja, hogy mi bántja, frusztrálja, a mindennapokban. Néhányuk a múltba menekülve próbálja megmagyarázni, hogy akkor sem volt jobb, de aki lát, érez és nem tud elmenni a visszásságok mellett tudja, hogy tennie kell valamit. Lehet, hogy soha nem lesz látszatja. Biztos, hogy ezért nem jelölik majd József Attila díjra, arról nem is beszélve, hogy kapni fog hideget és meleget, mert a gyáva, megalkuvó, mindenkiben ellenséget lát, aki számára ott-honos kicsi világának Jerikó falait veszélyezteti. Mindannyian tudjuk, hogy az embert kétszer lehet megvezetni: *egyszer mikor elfogadja a hazugságot és másodszor amikor érdeke miatt tagadja az igazságot.*

A tudós „Ítész” úr okfejtése csak arra jó, hogy ideológiát biztosítson azoknak, akik egyébként sem nézik jó szemmel, hogy kicsi hazánkban egyre nő azok száma, akik tollat ragadnak, különböző élethelyzeteik miatt. Teszik ezt ahelyett, hogy felkarolnák az „író-költő palántákat”, politikai érdek nélkül, kiszűrve belőlük azokat, akik többre érdemesek. A magyar irodalom nagyjainak közössége jelenleg nagyon belterjes. Ha Ady szavaival élve ez áll a „zászlódon:

„*Sem utódja, sem boldog őse...
Sem rokona, sem ismerőse
Nem vagyok senkinek,
Nem vagyok senkinek.*”

akkor legjobb ha megérted, hogy írhatsz akár csúcsszuper novellát, regényt, verset és még sorolhatnám, apró dicséreteken kívül, soha nem lesz részed tűzijátékos elismerésben. Ha ez nem zökkent ki, hogy az utadat - amit a sors kitűzött neked – végig járd, akkor csendes, kissé fanyar mosollyal fogod szemlélni a harcot, amit mások a Parnasszus meghódítása érdekében folytatnak. S ha mégis rád kacsint a szerencse-csillagod, mosolyogj a szemébe, és fogadd őszinte alázattal amit kínál. *Az irodalmat ugyanis, csak végtelen alázattal szabad művelni és soha nem elvárásokkal.*

Sajnos vannak olyan kezdők akik szeme előtt csak a József Attila díj képe leng, meg az alkotásért kapható elismerés hegyek, mégis közülük csak elenyésző százalék jut el a hegy feléig.

Az „ITÉSZ” úr nagyot tévedett. Nem az írogató emberek azok, akik a világ polgárainak egymástól való elidegenedését elősegítik, hanem a hatalom mámorában tetszelgő cezaromániás, törpe lelkű pénzhajhászok. Eddig is és ezután is, ha egy gondolat – amit úgy érzek, hogy esetleg mások számára is fontos lehet – az eszembe jut lejegyzem, és ha kialakult amit közölni szeretnék másokkal is közlöm. Elvem az, ha valakinek baja van velem, az az ő gondja és problémája, oldja meg ha tudja. Én ilyen alantas dolgokkal nem érek rá foglalkozni.

Ha egy utópisztikus világot állítunk magunk elé, elvárva, hogy mindenki úgy érezzen mint elmúlt idők nagyjai, akkor bukásra vagyunk ítélve. Más korban élünk, mások a viszonyok, mások a célok és nem utolsó sorban az emberek. Igazából nem a gondolatait papírra vető „*palánták*” azok akik fejre állítják a világot. A Média felelőssége a legnagyobb. Ma már a kereskedelmi csatornákat csak a bevétel és nem a tudásközpontú valós tájékoztatás motiválja. Azok a kvíz műsorok, ahol tanulni lehetett már nincsenek, vagy fenekestől felforgatták őket, olyan embereket állítva a központba, akik sokszor csak a butaságot, az igénytelenséget szórják az éterbe. Ez valóban sajnálatos.

Ha mi, akiknek a sors megadta, hogy alkotassunk, ezért a tűzre vetjük mindazt mit eddig papírra vetettünk, vajon milyen mélyre fog süllyedni a kultúra? Akkor, ha valaki majd – egy másik „ITÉSZ” – felveti az ebéli felelősségünk, mit fogunk majd mondani? Vagy csak megvonjuk a vállunkat?

Én ezt a felelősséget – „ITÉSZ” vélemény ide, vagy oda – nem vállalom magamra. Teszem a dolgom és ha nem tetszik amit írok, legfeljebb ne olvassa! Még a kezdetekben, amikor a Facebook oldalán kezdtem közléteni zseni alkotásaimat, volt egy kommentelőm, aki rendszeresen belerúgott – virtuálisan – az alkotásaimba. Ma már én is tudom, hogy volt benne hiba, hisz én sem irodalmi díjak özönével jöttem a világra. Egy alkalommal viszont kikelt magából és azt írta – egy mások által megdicsért alkotásomhoz – hogy: „*amikor a förmedvényeidet olvasom, legszívesebben lehányom a képernyőt*”. Az első amit gondoltam, hogy én nem leszek ilyen tuskó! Az építő kritikát el kell fogadni, tanulni kell belőle és törekedni kell arra, hogy minél jobban, és jobbat írjon az ember. Ezt meg is lehet mondani, de ennek is van kulturált módja. Csak annyit írtam neki vissza, hogy *Daedalon*. Annyira megsértődött ezen, hogy törölt az ismerősei közül.

A költő, író útja kemény és göröngyös. De ha a sors ezt vetítette elénk, akkor ebből kell kihozni a legjobbat. Hinni kell az emberekben és én hiszek. Erre élő példa az immár harmadik ingyenes Antológia, melybe – épp úgy mint az előzőbe – nagyon jó anyag került. Igazi csemege lesz az olvasóknak. A harmadik – mely az év végi ünnepekre fókuszált Antológia – megmutatja az irodalom más képviselőinek, hogy másképp is lehet.

Nos, ezért is kaptam hideget és meleget. Lemocskoltak mindennek, még arról is szó esett, hogy lejáratom a munkásságom: a kapott „Év Nyugdíjas Költője 2022” címem. Többen javasolták, hogy lépjek vissza és ne feszítsem a húrt mert... Nem érdekelt. Attól, hogy kaptam egy díjat nem lettem más ember. Ugyanaz vagyok és a bőrömből soha nem fogok tudni kilépni. Nem is akarok. Teszem a dolgom. Jól vagy rosszul, majd az utókor megítéli. Természetesen mint már mondtam, az építő kritikát el kell fogadni. De ennek is megvan a kulturált közlési formája. Ha írogató emberek vagyunk, vegyük már azt a fáradságot, hogy ehhez tartjuk magunkat. Nem kell szégyellni, ha hibázunk, azt el kell ismerni

és tanulni belőle. Segíteni kell azokat, akik most léptek az írók-költők buktatókkal teli rögös útjára.

Biztos, hogy ezért az eszmefuttatásért is alaposan lehúzzák rólam a keresztvizet. Mégis az a véleményem, hogy több támogatás kellene azoknak akik „*terápiás*” írók. Hiszen lehet, hogy közülük kerül majd ki a jövő József Attila díjasa, vagy bármilyen irodalmi díjasa. Ehhez viszont a maival ellentétben más szemlélet kellene.

Konklúzió: Én elutasítom ezt a fajta, tudósnak kikiáltott ember által, értekezésnek mondott „*igazmondást*”! Biztos van benne igazság is, de azt mondja a közmondás: „*minden igazság féligazság*” ! Én a másik feléhez ragaszkodom!

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Feleségemnek, **Veronikának.** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam.

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket. Ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014. augusztus – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretem magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában.

2017. Mint tömjénfüst
2018. Szárnyszegetten
2018. Látod fényt sírnak...
2019. Csendfolyamok
2019. A Hold mosolya
2019. Sziklákon egy fa...
2020. Hegedűszó...talán az élet
2020. Ahonnan jöttem
2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2020. Felemelt fejjel
2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2021. Záróra előtt
2022. Idő, szerelem
2022. Élet szilánkok
2022. Fekete és fehér
2022. Európai aranyásó – regény
2022. Szaltó Mortále
2022. Álmaim balladája
2022. Utam balladája
2023. Csend alkonyán
2023. Blus egy kopott gitárra
2023. Múló idő hullámain
2023. Törött élomcserepeken

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)

2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2022. Életem balladája I-II. kötet – eddig megjelent versek
gyűjteménye
2023. Új kenyér – eddig megjelent novellák gyűjteménye

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő
vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és
öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három
vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy no-
vella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi
Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi
Rádió – Rézmozsár című novellám
2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin
Köszönöm Uram! novella
2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Élet-
mesék antológia
2021. Gold Pen antológia ötödik kötet.
2021. Holnap Magazin Ajándék antológia
2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék Antológia
2022. Krúdiy Antológia

2023. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék Antológia
2023. Kláris Antológia
2023. Pegazus Tv Antológia
2023. Holnap Magazin Zsebkönyv XI. Elbűvölve címmel
2023. Holnap Magazin A valóságon túl sci-fi/fantasy kötet
2023. Délibáb Antológia In memoriam Ihász-Kovács Éva
2023. Szavak hullámain – közös Antológia 49 társammal
2023. Szeretet, szerelem és fájdalom az időcseppekben, közös
Antológia 41 társammal
2023. Csodás ünnepek, ünnepi csodák, közös Antológia 34 társammal

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelentek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőkösztöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés
2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés
2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés
2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.
2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem
2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely
2022. Kárász József Irodalmi Kör Hódmezővásárhely pályázatán novella különdíj
2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságomért Díszoklevéllel jutalmazott

2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei
Életmesék pályázat novella II. díj
2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságom elismeréseként Krúdy
Öröksége-díjjal jutalmazott
2022. Pro Cultura Alapítvány és Országos Mécs László 2022 év nyug-
díjas költője pályázaton I. díj
2023. január. Beöthy-Nyiba győri Sorokba fűzött betűlánc Irodalmi
Pályázatán ezüst oklevelet kapott a beküldött pályázatom.
2023. március A Vakok és Gyengénlátók Szolnoki Szövetségének
Irodalmi Pályázatán V. és IX. hely
2023. július A MAIT Magyar Alkotók Internetes Társulása Átölelnék a
hegyek Irodalmi Pályázatán dícsérő oklevélet kapott a versem
2023. szeptember 30. Algyő Nagyközség Képviselőtestülete irodalmi
munkásságom elismeréseként Alkotói díjban részesített! Hatalmas
megtiszteltetés.

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Art-
hur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit,
Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri
György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor,
Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Step-
hen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámin László,
Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes,
József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás
Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy
Géza, dr. Végh Attila, Erst Ferenc és még sorolhatnám hosszan az elis-
mert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta
bővült.

A megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldala-
mon, valamint az egyéb ott található irodalmi oldalakon. is. Folyamato-
san pályázok megjelenő felhívásokra.

Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében is-
merkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kel-
lemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetem-
mel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2020. A Senior Center által kiírt novella pályázaton elért első helyezésem után a VTV Szeged riportot készített velem!

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján.

2019 évben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

2021. December a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. A Batsányi-Cserhát Művész Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. Több irodalmi oldalon – Facebookon található oldalamon és az egyéb ott található irodalmi oldalakon, valamint a Kláris Irodalmi Folyóiratban, stb – publikálom műveimet.

2023. február az Algyői Hírmondó két egész oldalas cikket jelentetett meg abból az alkalomból, hogy megnyertem a 2022 év nyugdíjas költője pályázatot.

2023. február a Délmagyarország című napilapban jelent meg rólam cikk, fényképekkel, a 2022 év nyugdíjas költője pályázaton elért első helyezésem okán.

2023. május A Szegedi Bajtársi Klubban nagyszerű könyvbemutatón író – olvasó találkozóm volt.

2023. május Bordányban a helyi Nyugdíjas Klub szervezésében remek író-olvasó találkozón és könyvem bemutatóján vettem részt.

2023. július Tagja lettem a MANE Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének.

Újabban novellákat, kisprózákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. Megpróbálkoztam a regény műfajával is. A regény Európai aranyásó címmel, megtalálható volt a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában. Ezt a regényt visszakértem és jelenleg átírás/bővítés alatt áll. Ha készen Leszek vele ismét közzéteszem. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely új verseimet, valamint új novelláimat és egy – ezzel a műfajjal még csak most próbálkozom – értekezést tartalmaz. Mindez – az új versek és novellák vonatkozásában – az utóbbi másfél hónap termése. Remélem, elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Tempus guttae romance	6
A meglepetés	7
Istenek játéka	10
Gondolat az írásról	10
Talán a mag	11
Guaerit si sum stans in conspectu eius	12
Szíveddel hallgasd	12
Tükör előtt	13
Ez nem az én világom	19
Fallal körülvett	20
Egy zsarnok imája	21
Születésnapomra II.	24
Nem értem ezt a világot	25
Miért hiszed	26
A mai élet margójára	26
A kupon	27
Féltelek	30
Mint poroszkáló	30
Tedd fel a kérdést	31
Születésnapomra I.	33
Potesne sub nubius videre?	35
Elhagyott vityilló	36
Kicsi vagyok	37
Veterán találkozó 2023	38
Paradoxonok	40
A tejföl	41
Mért bántasz	43
Fohász de minek	44
A telefon	45
Az „új világ keresés” projekt	48
Apevák	51
Szürke vagyok	52
Tehettem volna	53
Reakció egy „Ítész” számomra elfogadhatatlan gondolataira	54
Köszönetnyilvánítás	61

Kedves Olvasó – bemutatkozás	62
Tartalomjegyzék	69
Impresszum	71

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 71 oldalon

Hegedűs Gábor 2023

ePUB ISBN 978-615-82295-5-5

"olvasom és nálam újra éled
szűk sikátorok romantikája
áhítatosan az égre réved
szegénység ami át és átjárja
a földi létnek mindennapjait"

HEGEDŰS GÁBOR

